

V předaleké severské zemi zvané Aljaška, v moři ledovějším než kostka ledu, žije se svou maminkou vydrýsek Theo. Když byl Theo ještě miminko, vozila ho maminka celé dny na svém bříšku. Teď už je větší. Umí sám plavat a právě se učí potápět. Před spaním mu maminka vypráví příběhy o zvířátkách, která tu žijí, a o krásné přírodě kolem nich.

„Prosím, pověz mi znovu o statečném vydrýskovi,“ poprosil Theo maminku.

Byla to jeho nejoblíbenější legenda.

„Dobře, ale jen krátce. Už je dost pozdě,“ řekla maminka a dala se do vyprávění:

„Byl jednou jeden vydrýsek, který cítil, že obyčejný život v zátoce není pro něj. Chtěl zažít a poznat něco nového, a tak se jednoho dne vypravil na cestu. A protože netušil, kam se vydat, plaval, kam ho tlapky nesly.“

„Byl tak statečný!“ obdivoval Theo svého hrdinu. „Povídej dál, prosím!“ radostí se zavrtěl a oči se mu rozzářily očekáváním.

Maminka pokračovala: „Vydrýsek při své výpravě pomohl zraněnému medvědovi, přelstil nebezpečné kosatky, vysvobodil tuleně z rybářské sítě a objevil skrytou zátoku s velkou oblázkovou pláží. Byla plná kamínků všech možných barev, velikostí i tvarů. Moře sem vyplavilo i ty nejvzácnější, jaké jinde v celém kraji nebyly k vidění. Pláž strážil starý, nádherný strom, který se tyčil vysoko až k oblakům. Kdyby vydrýsek uměl lézt po stromech, možná by se mohl dotknout i slunce.“

Vzpomínáš si, co bylo dál?“ zeptala se maminka Thea, protože věděla, že přijde jeho oblíbená část.

